

[Herluf Rasmussen.]

lingsplaner skal fornys i 1962, andre i 1966, og så vidt jeg har forstået, er der bl. a. med henblik på disse fornyelser oprettet et særligt plankontor, egnsplansekretariatet for Storkøbenhavn, som arbejder med et forslag til en udbygning af hovedstaden for de næste 20-40 år.

Nogle kan måske med rette indvende, at der ikke i første omgang er grund til at tage munden for fuld; der kan måske anføres, at vi skal begynde forsigtigt, vinde erfaring o. s. v., men jeg tror, at man med lige så stor vægt kan sige, at det, der i dag gøres halvt, kan det blive meget vanskeligt at gøre helt i løbet af få år, og meget kan måske blive slået i stykker på den måde.

Udvalgets karakter er det nødvendigt at knytte nogle bemærkninger til. Dets primære formål er naturligvis at planlægge, men samtidig er der noget, der tyder på, hvis man ser på den foreslåede sammensætning, at man agter at tage et rimeligt hensyn til det kommunale selvstyre. Ingen skal tro, at vi er modstandere af det kommunale selvstyre, men i dette tilfælde står vi i den situation, at det slet ikke drejer sig om det, jeg før kaldte egne sager, men i virkeligheden om en sag om planlægning for en befolkning, som i planlægningsøjeblikket slet ikke bebor de pågældende områder, og planen vil medføre, at de hidtidige landkommuners struktur ændres totalt til storbykommuner eller snarere til dele af sådanne.

For mig at se synes der ikke at være tvivl om, at opgaven med at planlægge Køge Bugt-området er en statsopgave, så meget mere som man endnu ikke har formået at gennemføre en hovedstadsordning. Derfor må det blive statens opgave at udstikke hovedlinjerne i planen, at fastsætte tidspunktet for områdernes udbygning efter planen og i samarbejde med bestående eller nydannede lokale organer at drage omsorg for deres udførelse.

Den rigtige konklusion heraf må være, at udvalgets sammensætning og beføjelser må ændres, således at det har den fornødne myndighed til uden endeløse forhandlinger, der måske forbliver ørkesløse, at nå frem til et resultat. Må jeg endnu en gang i den forbindelse slå fast, at vejen til forhandling med lokale og andre statslige myndigheder må stå åben. Men ingen er vist blind

for — det kan ingen være — at snæversynede lokalinteresser kan virke hæmmende på en velgennemført planlægning.

Det er også magtpåliggende for mig i tilslutning hertil at pege på, at en planlægning uden at optage alle spørgsmål af betydning ikke alene for områdets udbygning, men også for dets forbindelse på en hensigtsmæssig måde med den bestående by kun vil være halv planlægning.

Vejenes linjeføring vil netop blive et problem, som vi også kommer til at beskæftige os med. Det vil være urealistisk at tro, at planlægningen af et stort område kan bringes til en heldig løsning, hvis man ikke samtidig meget nøje overvejer, om nu f. eks. vestmotorvejens linjeføring er den rigtige. I diskussionen om denne vitale vejstrækning linjeføring er det netop, at lokale, snæversynede interesser kan spille ind, og her er det nødvendigt med indgriben fra rette sted.

I spørgsmålet om vestmotorvejens linjeføring er det en kendt sag, at amtsvejinpektoratet har lagt sig fast på en bestemt linjeføring. Dette væsen mener f. eks., at vejens indførelse til København bør ske ad Engstrands Allé, hvor der ikke vil være mulighed for eventuelle senere udvidelser, uden at dette skal ske på bekostning af en udmærket boligmasse, mens egnsplansekretariatet foreslår, at motorvejen, idet man forventer en voldsom stigning i biltrafikken, placeres således, at der vil blive plads til udvidelser, og således at der også tages hensyn til de støjgener, der vil følge med, når vejen til sin tid bliver åben for den store gennemgående motortrafik. Egnplansekretariatet foreslår således motorvejen placeret uden for bebyggelserne, hvilket vil sige, at indførelsen til København bør ske ad en til formålet bygget dæmning, der skulle strække sig fra Hundige Strand langs kysten over Hvidovre ind i Københavns kommune. I den forbindelse er det værd at anføre, at sekretariatet er opmærksom på de krav, der fra bybefolkningens side med rette stilles til det offentlige for at få stillet egnede rekreative områder til rådighed. Ved den anførte linjeføring opnår man en kultivering af de sumpede strandområder, der netop er karakteristiske for den anførte kyststrækning fra Hundige til Hvidovre.